

Огънѣтъ горѣше буйно и хвѣрляше ярка свѣтлина възъ дрипавата колиба. Надъ нея прехвѣркна кукумявка, на която острия гласъ зловещо се разнесе изъ самотата. Изкукурига и дѣдо Кънчова пѣтель задъ самата колиба и после кротко се покатери по нея и повтори съ още по-голѣмо изкуство вечернята си пѣсень.

— Хм... обаждашъ се ти на лисицата, ама нѣма да я огрѣе нея пѣтлюво месо! — промълви дѣдо Кънчо. После той стана, хвана кроткото животно и го захлупи подъ продъненото корито близо до огъня, и седна пакъ до предницата на колибата, опрѣлъ грѣбъ о стрѣхата, загледанъ въ къкрещото на огъня бобено гърне.

Задъ гърба му се чуха стѣпки.

Той изви глава и извика:

— Та ти тука ли си още, снахо?

— Тукъ... гледамъ, трева е грабнало долния край на лозето, пѣкъ рекохъ да го притѣша.

— Ами хайде, че мрѣкна.

— Ей сега! — промълви дѣдо Кънчевата снаха и като сложи мотиката до самия огънь, чевръсто засбира разхвѣрленигѣ изъ колибата вещи.

Дѣдо Кънчо се изви къмъ нея.

— Я слушай... утре да не забравишъ за ракия... Ето тамъ бабето, вземи го и утре ми го донеси пълно.

Снаха му го взе, тури го въ торбата при другигѣ прибори нѣща и се изправи да забради провисналата си забрадка. Огъня ясно освѣти мургавото ѝ валчесто лице, изгорено отъ лѣтната жега и заслабено отъ всѣкидневния непосиленъ сиромашки трудъ. То не блѣскаше съ прѣснота и свѣжестъ, но изъ него лѣхтѣше здраве и сила. Тя завѣрза забрадката си и по-